

ти, такъва голѣма плѣчка, която кръстоносци ти нашли въ Цариградъ никой не е виждалъ отъ създаването на свѣтътъ.

Кръстоносци ти забравили, че отивать да освободять Божий-Гробъ. Тии намѣсто Божий-Гробъ призели Византийска та държава, и си я раздѣлили помежду си на феодални владовишта; а титла та царь зель единъ отъ първи ти имъ главатары, Балдуинъ, графъ фландрскій. Нъ тая нова държава, която нарекли Латинска, не траяла много.

Латине ти неможили да се удържатъ тамъ за много врѣме, зашто били малко и не били сговорни. Нѣкои области си били оште въ рѣцѣтъ на византийскити владалци. Единъ отъ тѣхъ, Михаилъ Палеологъ владалець Никейскій, сполучилъ послѣ та испѣдилъ отъ Цариградъ пришълци ти и подновилъ Византийска та държава (1261 год.). Отъ него се начина новий византийскій царскій корень на *Палеолози ти*.

Свършкъ и сетнини на кръстоносни ти походи. Слѣдъ толкова несполуки усърдие то къмъ кръстоносни ти походи въ Европа съвсѣмъ ослабѣло, и залѣгане то на нани ти изново да одушевятъ християне ти срешта невѣрни ти останало повече то безуспѣшно. Освѣнь това въ Европа владалци ти и рицари ти имали си свой войны: въ Германия и Италия имало война между Велфи ти и Хибелни ти; въ Англия и Франция крале ти се борили съ васали ти си.

Въ подирни ти кръстоносни походи най-много се прочули Фридрихъ II Хохенштауфенъ и французскій Людовикъ IX. Фридрихъ II сполучилъ до прѣдума египетскій султанъ да даде Иерусалимъ на християне ти (1229 г.). Нъ християне ти наскоро пакъ го испустнали отъ рѣцѣтъ си.

На онова врѣме отъ истокъ се показали нови завоеватели, Монголи, подобни на Хуни ти. Монголи ти и Татаре ти отъ памтивѣка се скитали на малки и голѣми чети по поляни ти на Срѣдна Азия. Тии съ стада та си лесно